

— 42 —

pama. Seal üidis määr melepahhandusega: „Kas se on teie meleparranduse töö? oh, õnsaksamata lei, kes ühhe kaña pärrast patto vaelo taggasi langete!“ Reinowadder lastis kaña suust ja ütles: sedda teggin süggawas mõttes üsna inge teadmata. — Tee käijadele tulli nüüd üks sild wašto, Reinowadder jäi silla peale seisma, nälpas keelt ja wahtis üksi silmi kañade pole taggasi. Sedda nähhes, ütles Irmabbe sõideldes: „Eel! kus teile silmad jälle lusiwad? toho! täitmata loom!“ Reinowadder kostis: „Ärga efsitage mind palwes; mõttes pallusin praego kaña ingede eest, mis tännini misso läbbi otsa on sanud.“ — Wimaks jõuhsid neimad lu inga linna liggi, jakui Reinowadder lu inga lossi ning aujärge eemalt näggi, läks ta meel nutraks ja suur kartus affus ta süddamesse.

Siin lõppetame täänawo Reinowadderi juttu, ja mitmesuggused mõtted formawad meil süddant, sest kes efsimist lorda oña kirja rahwa ette toob, sowib ta teada sada ludda sõnumid wašto wõetakse? Kui nüüd aosta pikkusel targemade ja rumalamade kõnne Reinowadderi jutto ülle meie kõrwu tõuseb, ja laitsjaid kah ewõrra enam ei olle kui kiitjaid, siis ehl añame aega möda weel juttule lissa, mis muidu seisma jääb. Et keelt ja kirja parremine ei osta, selle pärrast pallume luggejade käest andeks, ja tahhame irjaeksimise patto eest sedda nuhtlust kannatada, mis tmäär rebbasele peale panni Ägga kus on üks sõbralik lallepoeg, kes meile pajje witsa leiab?! —

— 1 —

Reinowadder Rebbane.

üks ennemuistene jut. (Wissandit.)

4.

Sõnum kulutas kuniinga linnas Reinowadderi tullikut, seal ruttas iggäiks — suur ja weike tedda watama; pissut sõbramelelisi, suurem ossa enamist kõik waenlased. Reinowadder ei piddand neist suuremad luggu, waid astus julge wiisaka sammoga Irmabbe me seltsis ulitsad möda eddasi otsego kuniinga oma poeg ehl üks odetud suurtsuggu wõeras. Kor-

